

Brytpunkt

Efter helvetesfallet, kom den totala tystnaden. Längre vistades hon där, men det kan inte ha varit längre än några minuter. Stillheten var bedövande, hon kunde inte röra sig. Det infann sig inte heller en vilja till det. Hon blev sittande på golvet i det främmande huset, i den främmande staden, i det främmande landet. Så kom hon att höra en fågels klara sång. Genom tystnaden och stillheten nåddes hon av en enkel melodi.

Det hade funnits människor i det huset, men det hade blivit tid för dem att dra österut igen. Farvälet hade kommit någonstans mellan helvetsfallet och fågelsången, men de var människor som varit främmande.

Det finns flera födelsedagar för en enda människa, detta var också en födelsedag. En dag då hon skådade världen för första gången eller som om det var första gången. Verkligheten var inte så som hon tidigare sett den.

Så småningom reste hon på sig, även om det var med en viss möda att röra sig i den nya världen, i den värld där allt och alla var olika ansikten och företeelser hos En och densamma. Varje möte upplevdes oändligt betydelsefullt och oersättligt.

I den nya världen erfor hon ett sinnrikt djup och skönhet. Skapelsen var än mer komplex och iögonfallande än hon anat. En gåva hade blivit henne given, men hon förstod inte hur förgängligt detta var. Det som blivit henne givet skulle också kunna bli henne fråntaget.

Många år senare har hon fallit tillbaka. Dimmornas värld är nu åter hennes. Den gamla världen där det andra blott kan anas. Ibland infinner sig saknaden och längtan. Någon gång kan hon åter få en glimt av det ofattbara

Hon är en människa som längtat och saknat mycket, egentligen en mycket vanlig människa, någon som går förbi dig på gatan och som du kan känna igen.